

hovedet betonedede, at det private Initiativ ikke økonomisk set havde Evne til at løse denne Opgave. Det glæder mig, at Udvalget har sluttet sig til denne Opfattelse, og at nogle Medlemmer selv personlig have præciseret den, saaledes som den er bleven udtrykt i det Stykke af § 28, som kommer til at hedde: „Staten opretter 2 Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn, en for Piger og en for Drengene, hvis Alder ved Anbringelsen er henholdsvis 14 og 16 Aar eller derover. Den første skal kunne optage indtil 30 Piger, den sidste indtil 50 Drengene. Hvis i øvrigt det fornødne Antal Opdragelsesanstalter ikke ad anden Vej oprettes, sørger Staten for deres Tilvejebringelse“. Det er egentlig ganske selvfølgeligt. Staten har ved de betydelige Midler, den yder til Straffeanstalterne og deres Drift, erkendt, at naar der er Tale om Personer, der ere farlige for Samfundet, maa Staten og Samfundet bevilge det fornødne. Men saa maa Staten ogsaa erkende, at den har en ligesaa stor Pligt til at træde hjælpende til, hvor det drejer sig om at forebygge, at Personer blive Forbrydere og farlige for Samfundet. Ser man paa Driftsregnskabet for de forskellige Straffeanstalter i Landet, da koster hver enkelt Person paa Vridsløselille, Horsens og Kristianshavn Staten aarligt 626 Kr. 59 Øre. Tilsammen andrage Statens Udgifter til de 3 Straffeanstalter, som rumme ca. 1.500 Personer, godt og vel 450,000 Kr. aarlig. Opholdet for hver af disse Personer i Straffeanstalten koster altsaa Staten 626 Kr. aarlig, og for en saadan Sum vil det offentlige kunne opdrage 3 à 4 Børn og være i Stand til at skabe sunde og dygtige Mennesker, og man vil ved at give disse Penge ud atter spare, thi der vil ikke blive Brug for Straffeanstalter i den Grad som tidligere. Det er i Virkeligheden ingen Udgift for Staten, naar den bevilger Penge til 2 eller flere Opdragelsesanstalter eller flere Børnehjem; det er en Mindreudgift for Staten, økonomisk er det Spild af Tid, Kræfter, Penge og Personer, naar man lader denne Opgave uløst og i Stedet for tager sig af Straffeanstalter og Straffelovgivning i den Grad, som man gør. Naar man fra det offentlige Side bevilger det nødvendige til denne Opgave, betyder det i det lange Løb Besparelse og god Økonomi og ingen Ødselhed. Jeg haaber, at det offentlige vil skride til Oprettelse af de Børnehjem og Opdragelsesanstalter, som ville være fornødne, og det glæder mig meget, at det hele Udvalg saa bestemt

og præcist har udtalt sig for det samme Krav.

Under Punkt 39 have vi Spørgsmaalet om de Straffe, som skulle tildeles Børn. I det oprindelige Forslag tales der om Opdragelsesanstalter af strengere Karakter; jeg har paa min Meningsfælles og egne Vegne tilladt mig overfor Udvalget at spørge, om det ikke var muligt at finde en anden Betegnelse. „Opdragelsesanstalter af strengere Beskaffenhed“, det kan let udadtil og navnlig for de Børn, som skulle ind derpaa, og for vedkommendes Familie give, som det ogsaa er nævnt af den ærede Ordfører, Indtrykket af, at det er en Straffeanstalt og ikke en Opdragelsesanstalt. Og jeg vil sige den højtærede Justitsminister Tak, fordi han netop paa Slutningen af de Forhandlinger, der førtes mellem Udvalget og ham, er indgaaet paa at stryge denne Betegnelse — som for øvrigt ikke er den højtærede Justitsministers, men som er Børnekommissionens — saaledes at vi i Stedet for denne Betegnelse have faaet „Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn“. Men ærede Medlemmer ville jo erindre, at jeg under 1ste Behandling tillod mig — det samme gjorde for øvrigt ogsaa andre Medlemmer — at kritisere de mange Straffe, dels Sultstraffe, dels korporlige Straffe, som man foreslog paa disse Anstalter. I det Sted har man nu formuleret et Ændringsforslag, som siger, at de Børn, som komme der, ere undergivne den almindelige Hustugt. Jeg haaber, at der dermed ikke siges andet, end at Forstanderen, Lærerne, Lærerne eller hvem, der kommer til at virke ved disse Anstalter, have kun i yderste Nødtilfælde at anvende legemlig Straf. Og det vil være de bedste Opdragelsesanstalter — og dette gælder ogsaa Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn —, hvor man ikke behøver at slaa. Den Opdrager, den Forstander eller Forstanderinde, som fremtidig kommer til at lede en Opdragelsesanstalt for særlig vanskelige Børn, og som efter 2—3 Aars Forløb kommer til det offentlige, til Ministeren og siger: Jeg har ikke behøvet at anvende legemlig Straf — han eller hun vil ubetinget være den dygtigste eller bedste til overhovedet at forestaa en saadan Opdragelsesanstalt. Og jeg tror, at der findes saadanne Mænd og Kvinder; jeg tror, at der findes saa overlegne, saa dygtige, saa modne, saa brillante Mænd og Kvinder, at de ikke behøve at slaa.

De Personer, som disse Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn ere